

13 Αυγούστου 2020

Εντυπωσιακή βροχή από «πεφταστέρια»

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Αστρονομία & Αστροφυσική](#)



(11 και 12 Αυγούστου) οι διάττοντες Περσείδες -η εντυπωσιακή βροχή από «πεφταστέρια»- κορυφώθηκαν στον νυχτερινό ουρανό της χώρας μας και γενικότερα στον ουρανό του βόρειου ημισφαιρίου της Γης.



Φωτό: Creative Commons/ άδεια χρήσης CC0

Σύμφωνα με τη NASA, οι Περσείδες με τα λαμπερά και γρήγορα «πεφταστέρια» τους δίνουν, κάθε χρόνο, περισσότερα φωτεινά μετέωρα από κάθε άλλη βροχή διαττόντων. Το 1993, στη «βροχή των αστεριών» τους είχαν καταγραφεί περίπου 300 μετέωρα ανά ώρα.

Οι Περσείδες εμφανίζονται σχεδόν σε όλα τα σημεία του ουρανού. Ωστόσο φαίνεται να προέρχονται κυρίως από τα βορειοανατολικά, από την περιοχή του αστερισμού του Περσέα (από όπου πήραν το όνομά τους). Τα μετέωρά τους αρχίζουν να πέφτουν αραιά περίπου από τις 17 Ιουλίου, ενώ πυκνώνουν σταδιακά και διαρκούν έως τις 24 Αυγούστου. Το εντυπωσιακό φαινόμενο της βροχής από «πεφταστέρια» ξεκινά λίγο μετά τη δύση του ήλιου, αλλά καθώς χαράζει, υπάρχουν περισσότερες πιθανότητες να δει κάποιος με γυμνά μάτια τα συγκεκριμένα «πεφταστέρια» στον ουρανό.

Οι Περσείδες καταγράφηκαν για πρώτη φορά από Κινέζους αστρονόμους το 36 μ.Χ. Προκαλούνται από τα σωματίδια σκόνης που αφήνει πίσω της η τεράστια ουρά (μήκους δεκάδων εκατομμυρίων χιλιομέτρων) του κομήτη 109P/Σουίφτ-Τατλ, ο οποίος διασταυρώνεται με την τροχιά της Γης. Ο εν λόγω κομήτης -με τον πυρήνα διαμέτρου περίπου 26 χιλιομέτρων- ανακαλύφθηκε το 1862 από τους αστρονόμους Λιούς Σουίφτ και Χόρας Τατλ.

Ο συγκεκριμένος κομήτης είναι το μεγαλύτερο γνωστό ουράνιο σώμα που περνάει

από τη Γη ανά τακτά χρονικά διαστήματα. Χρειάζεται περίπου 133 χρόνια για να πραγματοποιήσει μία πλήρη περιφορά γύρω από τον Ήλιο. Το 2126 υπολογίζεται πως θα περάσει και πάλι κοντά από τον πλανήτη μας (χωρίς αυτό να ανησυχεί τους ειδικούς).

Τα μετέωρα του κομήτη έχουν συνήθως βάρος μικρότερο από ένα γραμμάριο. Εισέρχονται στη γήινη ατμόσφαιρα με ταχύτητα σχεδόν 60 χλμ. το δευτερόλεπτο και αναφλέγονται σε ύψος περίπου 100 χλμ., οπότε και αρχίζουν να γίνονται ορατά. Καθώς πλησιάζουν προς το έδαφος με μεγάλη ταχύτητα, διαλύονται από την τριβή και την υπερθέρμανση (1.650 βαθμοί Κελσίου), ενώ αφήνουν πίσω τους φωτεινά ίχνη.

Οι επιστήμονες εξηγούν πως, για να παρατηρήσει κάποιος τη βροχή των διαττόντων, χρειάζεται να έχει στο οπτικό του πεδίο ένα, όσο το δυνατόν μεγαλύτερο, τμήμα σκοτεινού ουρανού. Σύμφωνα με τους ειδικούς είναι εφικτό κάποιος να φωτογραφίσει τους διάττοντες με μια μηχανή που διαθέτει ευρυγώνιο φακό, πραγματοποιώντας διαδοχικές λήψεις.

Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ

Φωτογραφία: Creative Commons /άδεια χρήσης: CC0